

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Marie Turkové v právní věci **žalobkyně: M. R.**, zastoupena JUDr. Miloslavem Langerem, advokátem, Klečůvka 83, Zlín 11, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 63 Az 2/2004 - 20 ze dne 17. 5. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá kasační stížností rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 63 Az 2/2004 - 20 ze dne 17. 5. 2004, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 6648/VL - 19 - 03 - 2003 ze dne 5. 1. 2004, jímž byla zamítnuta stěžovatelčina žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že krajský soud, který ve věci rozhodoval, se dopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, a uplatňuje tak kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť stěžovatelce měl být udělen azyl z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. Kromě toho stěžovatelka namítá, že krajský soud neměl dostatek

důvodů pro své rozhodnutí, a z toho dovozuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, navíc požaduje, aby jí podané kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ponechal kasační stížnost bez vyjádření.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka v průběhu správního řízení před žalovaným svoji žádost o udělení azylu odůvodňovala problémy svého manžela. Ten měl autodílnu, ze které bylo odcizeno vozidlo. Policie pachatele hledala, ale bezvýsledně. Vlastník vozidla poté požadoval po manželovi stěžovatelky náhradu škody, začal mu vyhrožovat a uváděl, že pokud nebude škoda uhrazena, stane se stěžovatelce nehoda. O azyl tedy požádala v důsledku obav z útoku vlastníka vozidla a kvůli potřebě legalizovat pobyt. Žalovaný v rámci správního řízení dospěl k závěru, že stěžovatelka splňuje podmínky podávané z § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu a rozhodl o zamítnutí její žádosti jako zjevně nedůvodné. Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka žalobu, v níž namítala některá procesní pochybení žalovaného, jichž se měl dopustit ve správním řízení, a kromě toho tvrdila, že důvody pro zamítnutí její žádosti jako zjevně nedůvodné nebyly dány, neboť stěžovatelka splnila podmínky podávané z § 12 zákona o azylu. Krajský soud však žalobu zamítl, neboť ohledně splnění podmínek vyplývajících z § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu dospěl k témuž závěru jako žalovaný. Stěžovatelka dle závěru krajského soudu neopustila zemi svého původu z toho důvodu, že by byla pronásledována z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině ani zastávání politických názorů. Rozsudek krajského soudu byl stěžovatelce doručen dne 16. 6. 2004 a ta jej napadla kasační stížností dne 28. 6. 2004.

Stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek krajského soudu vzešel (§ 102 s. ř. s.), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Pokud jde o důvody, o které stěžovatelka svoji kasační stížnost opírá, pak tvrdí-li, že krajský soud neměl dostatek důvodů pro své rozhodnutí, takové tvrzení samo o sobě ani s přihlédnutím ke zbylému obsahu kasační stížnosti samostatný kasační důvod nepředstavuje. Stěžovatelka totiž žádným argumentem, jenž by byl v kasační stížnosti obsažen, ani nepřímou nemíří k tomu, že by nebyly důvody pro rozhodnutí krajského soudu, věcně totiž argumentuje toliko absencí posouzení § 14 zákona o azylu. Z obsahu kasační stížnosti lze tedy dovozovat toliko jeden kasační důvod, a sice nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky nutnosti zabývat se důvody pro udělení tzv. humanitárního azylu (jde o kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud tedy napadený rozsudek krajského soudu přezkoumal v mezích řádně uplatněného kasačního důvodu (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

I přes omezení řádně uplatněných kasačních důvodů, jak je podáno shora, se Nejvyšší správní soud musí nutně nejprve zabývat otázkou, zda krajský soud přistoupil k aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu důvodně. Ohledně této otázky přitom dospívá k závěru, že toto ustanovení důvodně a správně aplikováno bylo. Podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná tehdy, jestliže žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů

uvedených v § 12 zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod (písm. a/), nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště (písm. b/). Pokud stěžovatelka v průběhu správního řízení setrvala na konstataci důvodů, pro které o azyl požádala, směřujících k legalizaci pobytu v České republice a k ukrytí se před osobami, které vyhrožovaly jejímu manželovi, tj. před osobami vymáhajícími pro vlastníka vozidla, které bylo ukradeno, náhradu škody, pak tato tvrzení objektivně nesvědčila o tom, že by mohla být v zemi svého původu pronásledována za uplatňování politických práv a svobod, ani že by měla odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Stěžovatelka neuvedla, že by hodlala uplatňovat politická práva, že by jí v tom bylo bráněno a že by dokonce byla za jejich uplatňování pronásledována. Stěžovatelka rovněž nepoukázala na skutečnosti, které by jakkoli mohly odůvodnit její případné obavy z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. V takovém případě tedy byly zřetelně dány důvody k aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Posoudil-li tuto právní otázku krajský soud shodně, pak v tomto jeho posouzení Nejvyšší správní soud nezákonnost neshledává. Dospěl-li přitom krajský soud k závěru, že aplikace § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu byla důvodná, neměl se samostatně zabývat splněním podmínek podávaných z § 12 až 14 zákona o azylu, což také nečinil. Pokud totiž nebyly s ohledem na stěžovatelčina tvrzení učiněná v průběhu správního řízení samostatně posuzovány důvody podle § 12 zákona o azylu, toliko bylo shledáno, že stěžovatelka neuvedla ničeho, co by svědčilo o tom, že by být jen mohla být vystavena pronásledování, jak má na mysli § 12 zákona o azylu, což je závěr pro aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu dostačující, nebylo důvodu posuzovat splnění podmínek podávaných z § 14 zákona o azylu. Pro rozhodování žalovaného o udělení azylu z důvodu předvídaného v § 14 zákona o azylu je určující závěr o neexistenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Tyto důvody však při zamítnutí žádosti s odkazem na § 16 odst. 1 písm. g) zákona samostatně zjišťovány nejsou, a proto krajský soud nepochybil, pokud se jimi vůbec nezabýval. Nad rámec právě uvedeného Nejvyšší správní soud dodává, že žádná z námitek, jimiž stěžovatelka determinovala přezkumnou činnost soudu ve vztahu k napadenému rozhodnutí žalovaného, k tzv. humanitárním důvodům nesměřovala, stěžovatelka totiž namítala toliko splnění podmínek podle § 12 zákona o azylu. Ze všech právě uvedených důvodů není stěžovatelčina námitka absence posouzení splnění podmínek pro udělení tzv. humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu důvodnou.

Ze shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Za této procesní situace se již samostatně nezabýval návrhem stěžovatelky na přiznání jejího odkladného účinku.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak,

že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. února 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu